

Arrest

nr. 146 004 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
                      2. X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X
                              en X
                      3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam, en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrestnr. 143 878 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 april 2015 waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE SMET, die loco advocaat W. VAN IMPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 februari 2011 dienen de verzoekende partijen (hierna: de verzoekende partij) een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 5 december 2011 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2011 werd ingediend door:

*B., A. (R.R.: xxx)
geboren te Trougout op 00.00.1961*

*B., S. (R.R.: xxx)
geboren te Douar Ibalkacmen op (...)1989*

*B., N. (R.R.: xxx)
geboren te Imzouren op (...)1997*

*B., S. (R.R.: xxx)
geboren te Imzouren op (...)2003*

*B., I. (R.R.: xxx)
geboren te Imzouren op (...)2008*

*nationaliteit: Marokko
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat verzoeker sinds een 10 jaar in België verblijft, betrokkene Nederlandse lessen volgen, verzoeker werkbereid is en gewerkt heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar synthesememorie als volgt:

“(...) MIDDEL: SCHENDING VAN DE WET VAN ART. 9BIS VREEMDELINGENWET & SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT

De regularisatieaanvraag van conculanten is gesteund op volgende elementen:

"Mijnheer B. A. verblijft in België sinds geruime tijd en hij huwde op 12/08/2002 mevrouw D. F. In het kader van dit huwelijk diende hij een aanvraag vestiging in op 09/01/2003 als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Op 09/02/2010 kreeg hij een C kaart. Zijn huwelijk werd ontbonden op 03/06/2010 als schijnhuwelijk door de Rechtbank van DENDERMONDE. Ondertussen (voor de procédure van schijnhuwelijk) was hij uit de echt gescheiden van mevrouw D. Hij trouwde nadien met mevrouw H. A. Uit hun relatie zijn vier kinderen geboren (zie hierboven). Zijn tweede echtgenote diende een aanvraag vestiging in op 25/05/2006 en ze werd in het bezit gesteld van een BIVR op 17/07/2007 (idem kinderen). De verblijfstitel van de heer B. werd ingetrokken bij beslissing van 31/01/2011. Alle familieleden verliezen alsook hun verblijfsrecht. Zij zijn absoluut niet verantwoordelijk voor deze situatie die ze niet uitgelokt hebben en ze worden zo de slachtoffers van het verleden van de heer B. A.

De heer B. A. verblijft nu al meer dan 10 jaren in België en hij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zijn kinderen lopen school sinds 2006 en zijn echtgenote is zwaar ziek (ze wacht op een niertransplantatie). Ze heeft ook een apart dossier ingediend om medische redenen op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980.

Sinds dat de heer B. A. in België verblijft, heeft hij altijd regelmatig gewerkt. Voor het ogenblik werkt hij voltijds bij (...) BVBA als grondwerker sinds 05/01/2009 met een netto maandloon van ongeveer 1.987 euro.

Ook heeft hij voor het jaar 2010-2011 Nederlandse taallessen met vrucht gevolgd.

I. volgt de Vrije Kleuterschool te LOKEREN sinds 01/09/2010, S. de Vrije Lagere School sinds 01/09/2007, N. het Gemeenschapsonderwijs sinds 01/09/2007 en S. het Koninklijk technisch Atheneum sinds 26/10/2006 en Nederlandse taallessen sinds 01/09/2010.

De Raad van State heeft in een arrest beslist dat een verblijf van meer dan 8 jaren in België recht tot regularisatie geeft (RvS, 25 mei 1998, arrest N° 73.830).

De Raadkamer van CHARLEROI besliste op 12/03/2009 hetgeen volgt:

"Qu'en application des articles 3 et 8 de la Convention Européenne des droits de L'Homme et des Libertés Fondamentales, il appartient à la Chambre du Conseil de rechercher si le maintien en détention du requérant n'apparaît pas manifestement disproportionné avec l'objectif poursuivi, à savoir la mise à exécution de la mesure d'éloignement;

Attendu que le requérant est sur notre territoire depuis 2002;

Qu'il vit en ménage et ne fait pas remarquer par les autorités;

Que dès lors sa détention ne se justifie pas"

Schending van artikel 9 bis Vreemdelingenwet juncto schending van de formele motiveringsplicht

Artikel 9bis § 1 eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de verblijfplaats.

Het ononderbroken verblijf van de heer B. van meer dan tien jaar, het feit dat de kinderen reeds verschillende jaren school lopen in België noch de arbeidsprestaties van de heer B. worden door verweerster niet betwist.

Verweerster legt evenwel niet uit waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken waardoor het verzoek tot regularisatie niet in België kan worden ingediend.

Men kan niet van een gezin met schoolgaande kinderen, die noch over de kennis van de Arabische taal noch over de kennis van de Franse taal beschikken, verwachten om plotsklaps het schoolgaan in België stopzetten en dit verder te zetten in Marokko in een taal die zij niet begrijpen en dit in afwachting van een beslissing ten gronde met betrekking tot de regularisatieaanvraag.

Het leven van het gezin, niet in het minste dat van de kinderen, wordt op die manier onherroepelijk aangetast doordat zij minstens één, mogelijks meer schooljaren zullen verliezen.

In tegenstelling tot wat verweerster laat uitschijnen is het helemaal niet evident, doch wel bijzonder moeilijk om tijdelijk naar een land te gaan waarmee men geen enkele band meer heeft (of nooit heeft gehad vanuit de leefwereld van enkele van de kinderen) in afwachting van een uitspraak over de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. I. (15/05/2008) is in België geboren en kent Marokko niet eens.

Ook het feit dat de heer B. hierdoor zijn arbeidsplaats verliest heeft verstrekking gevolgen voor het gezin. Indien in tweede fase aangaande de gegrondheid zou worden beslist dat concludanten in aanmerking zouden komen voor een verblijfsrecht op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zal het voor de heer B. als ongeschoolde arbeider van 54 jaar en van allochtone afkomst uiteraard zeer moeilijk om terug een arbeidsplaats te vinden (terwijl hij er wel een had op het moment van de beslissing) met alle gevolgen vandien...

Om concludanten in afwachting van een gegrondheidsbeslissing naar Marokko te sturen, is, gelet op bovenstaande buitengewone omstandigheden, dan ook onevenredig.

"De buitengewone omstandigheden bedoeld in art 9, derde lid (thans art. 9bis, § 1), W. 15 december 1980 zijn geen omstandigheden van overmacht, maar omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (R.v.St., 6 januari 2000, X, nr. 84.571; R.v.St., 20 juni 2000, X, nr. 88.076).

"Buitengewone omstandigheden, in de zin van art 9, derde lid (thans art 9bis, § 1), zijn geen omstandigheden van overmacht. Het is voldoende dat de betrokkene aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er een machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs in een kleuterschool, kan een buitengewone omstandigheid uitmaken, zowel voor het kind als voor zijn ouders." (R.v.St., 6 maart 2001, K., nr. 93.760).

"Wat daarentegen het schoolbezoek van de kinderen betreft, stelt de tegenpartij enkel dat zij geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die kan rechtvaardigen dat de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in België wordt ingediend. Door niet te vermelden waarom het dwingen van de verzoekster om voor onbepaalde duur naar de Democratische Republiek Congo terug te keren, met haar vier kinderen die allemaal minderjarig zijn en al meer dan vijf jaar in België school lopen, teneinde zich daar een verblijfsvergunning te doen afleveren, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, heeft de tegenpartij de wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering geschonden. Het middel is ernstig." (R.v.St. nr. 74.880, 30 juni 1998, T. Vreemd. 1998, 223.)

"De buitengewone omstandigheden, bedoeld in art 9, lid 3 Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht Betrokkene moet aantonen, maar dat is dan ook voldoende, dat het hem bijzonder moeilijk is terug te keren om de beoogde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar het hem is toegestaan te verblijven.

De verplichting om een schooljaar te onderbreken, kan een omstandigheid vormen die het zowel voor een kind als voor zijn ouders bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar dit land om er bij de diplomatieke overheid ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging aan te vragen. Door zich dienaangaande ertoe te beperken te bevestigen dat 'de schoolplicht van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt aangezien geen enkel gegeven wordt aangevoerd dat aantoont dat een tijdelijke schoolplicht in het land waar de verblijfsmachtigingen moeten worden afgehaald, moeilijk of onmogelijk zou zijn. Aangezien de schoolplicht van de kinderen geen speciaal onderwijs vereist waarvoor specifieke infrastructuur noodzakelijk zijn die ter plaatse niet zouden bestaan' heeft de afgevaardigde van de minister de beslissing van niet-ontvankelijkheid van een aanvraag tot verblijfsmachtiging onvoldoende met redenen omkleed.

Door te verklaren dat 'zijn integratie die wordt geïllustreerd door het schoollopen van zijn kinderen, de geboorte van een kind in België, het werken als uitzendkracht, vriendschapsbanden en getuigenissen van vrienden geen buitengewone omstandigheid vormt', beslist de afgevaardigde van de minister globaal genomen dat deze integratiegegevens geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van art 9, lid 3 Vreemdelingenwet en ziet hij ervan af in specie de aanvraag tot verblijfsmachtiging te onderzoeken die bij hem aanhangig is gemaakt. Hij voldoet niet aan zijn verplichting tot formele motivering." (R.v.St. (15e k.) nr. 129.170, 11 maart 2004)

In casu is er dus wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die het conculanten mogelijk moeten maken om de regularisatieaanvraag in België in te dienen.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Verweerster is in casu weinig zorgvuldig geweest door geen rekening te houden met de regeringsinstructies van 19/07/2009 punt 2.8A daar waar de heer B. in dit kader kon geregulariseerd worden.

Tevens moet worden opgemerkt dat, aangezien S. B. meerderjarig was op het moment van de beslissing, haar een aparte beslissing had moeten worden betekend.

Tegenover haar is de beslissing onwettig aangezien ze aan haar persoon moest betekend worden en niet aan haar vader.

Dit geldt ook voor de minderjarige kinderen. Beide ouders treden op als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen zodat de beslissing van 05/12/2011 ook aan de moeder, mevrouw H. A. moest betekend worden, wat niet gebeurd is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitevinding.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wat betreft het verblijf van tien jaar, het schoolgaan van de kinderen, en de arbeidsprestaties niet uitlegt "waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken waardoor het verzoek tot regularisatie niet in België kan worden ingediend". Dit klopt echter niet. De bestreden beslissing bevat dienaangaande expliciete en duidelijk motieven, namelijk: "De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." en "Dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is".

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekende partij betoogt dat het schoollopen van haar kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Voor zover de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij "*weinig zorgvuldig geweest (is) door geen rekening te houden met de regeringsinstructies van 19/07/2009 punt 2.8A daar waar de heer B. in dit kader kon geregulariseerd worden.*" merkt de Raad op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*", omdat "*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*" en omdat "*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*". De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Uit voorgaande bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC